

NORA ROBERTS

PÍŠÍCÍ POD JMÉNEM

J. D. ROBB

SMRTÍČÍ HRÁTKY

Eva Dallasová vyšetruje: Smrt jako z masochistického klubu, ale skutečnost je mnohem divočejší...

SMRTÍCÍ HRÁTKY

Od této autorky dosud vyšlo

Smrtící nahota
Smrtící sláva
Smrtící nesmrtelnost
Smrtící extáze
Smrtící pomsta
Smrtící rituál
Smrtící svátky
Smrtící spiknutí
Smrtící věrnost
Smrtící svědectví
Smrtící soud
Smrtící zrada
Smrtící svůdnost
Smrtící setkání
Smrtící pravidla
Smrtící portrét
Smrtící imitace
Smrtící rozdělení
Smrtící vize
Smrtící posedlost
Smrtící klon
Smrtící vzpomínky
Smrtící zrození
Smrtící nevinnost
Smrtící stvoření

J. D. Robb

SMRTÍČÍ HRÁTKY

Přeložil Ladislav P. Valík

J. D. Robb
SMRTÍČÍ HRÁTKY

Z anglického originálu *Strangers in Death*
vydaného nakladatelstvím Berkley Publishing Group,
a division of Penguin Group (USA) Inc.,
v New Yorku roku 2008,
přeložil Ladislav P. Valík

Vydala Metafora, spol. s r. o.,
v Praze roku 2014
Redakce Květa Svárovská
Korektura Jana Veselá
Technická redakce Hana D. Benešová
Sazba Netopejr®

Tisk a vazba CPI Moravia Books s. r. o.
Vydání první

U Krbu 35
100 00 Praha 10
www.metafora.cz

Copyright © 2008 by Nora Roberts
Translation © 2014 Ladislav P. Valík

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-853-2 (PDF)

*Hřích má mnoho nástrojů,
však lež je jejich společným
jmenovatelem.*

– Oliver Wendell Holmes

*Nelze být
na dvou místech
současně.*

– Příslloví ze sedmnáctého století

Kapitola 1

Vražda nemá žádné zásady ani předsudky. Nehledí na třídní rozdíly. Ve své škodolibosti, zákeřnosti a rozvážnosti dokáže přivřít oči nad rasou, původem, pohlavím i společenským postavením. Přesně to proběhlo poručíku Dallasové hlavou, když vstoupila do přepychové ložnice krátce zesnulého Thomase A. Anderse.

Případ vraždy dvacetileté dívky, kterou škrtili, zbili a nakonec vyhodili z devátého patra omšelého činžáku, kde ubýjela svůj život, vyřešila stejně rychle, jako jí přistál na stole – ještě tentýž den, před ani ne čtyřiaadvaceti hodinami.

Činžák, kde nájem vybírají týdně. Přítel oběti, který dle svých slov prospal její *skon*. Brloh, z něhož čísel vyčpělý sex, zatuchlý zoner a skutečně mizerné čínské jídlo. Ale Anders? Jeho ložnice na Park Avenue, vyzdobená pestrobarevnými tulipány, v sobě mísila vůni bohatství se zápachem mrtvého těla. Smrt jej zastihla i zde, v saténových pokrývkách jeho masivní postele s hedvábnými závěsy. To Tishu Brownovou potkala na prošoupané matraci pohozené na zemi jakéhosi feťáckého doupěte. Že jí nakonec rozmázli hlavu o chodník, byla už jen perlička na závěr.

Jak se Eva domnívala, vtip byl v tom, že na pohlaví, rase nebo kolonce příjmů v daňovém přiznání zholo nezáleželo – smrt brala rovnoměrně ode všech. Za těch asi dvanáct let u NYPD už totiž zažila ledacos.

Bylo ani ne sedm ráno a Eva se ocitla s mrtvým tělem o samotě. Strážníky, kteří byli na místě činu jako první, poslala za hospodyní, která vraždu ohlásila na 911. Krůček za krůčkem obešla pomalu pokoj a všechno pomocí svého diktafonu pečlivě zdokumentovala.

„Oběť byla identifikována jako Thomas Aurelius Anders, majitel domu. Běloch, asi šedesát jedna let. Ženatý. Manželka je podle výpovědí mimo město a byla již informována hospodyní Gretou Horowitzovou, která tělo přibližně v šest hodin objevila a v šest dvacet volala na 911.“

Eva naklonila hlavu. Krátké, střapaté vlasy do hněda lemovaly výrazně tvarovaný obličej. Oči jen o pár stupínek světlejší než vlasy patřily jednoznačně policajtovi – svým ostrým, cynickým a nezúčastněným pohledem studovala tělo mrtvého muže uprostřed luxusního letiště.

„Podle všeho byl Anders doma sám. Jsou zde dva domácí androidi, oba vypnutí. Zběžnou kontrolou nebyly zjištěny žádné známky násilného vniknutí, krádeže ani stopy zápasu.“

Dlouhými ladnými kroky se přesunula k posteli. Její štíhlé tělo halily hrubé kalhoty a jednoduchá bavlněná košile, skrytá pod dlouhým černým koženým pláštěm. Za jejími zády nad krbem, v němž se mihotaly zlaté a rudé plameny, se náhle zapnula obrazovka.

DOBŘE RÁNO, PANE ANDERSI!

Přimhouřenýma očima pohlédla Eva na obrazovku. Počítačový ženský hlas jí přišel až otravně optimistický, stejně jako první paprsky úsvitu, které se začaly rozlévat po obrazovce. Takový budíček by si zcela jistě nevybrala.

**JE ÚTERÝ, OSMNÁCTÉHO BŘEZNA 2060,
PŘESNĚ SEDM PATNÁCT RÁNO. NA DESÁTOU
HODINU MÁTE V GOLFOVÉM KLUBU
DOMLUVENOU HRU S EDMONDEM LUCEM.**

Když počítač Andersovi zvesela připomněl, co si objednal ke snídani, Eva si odfrkla: Dneska ráno to na bílkovou omeletu moc nevypadá, Tome.

Na protější straně pokoje u bohatě zdobeného stolku zapípal dvakrát krátce AutoChef, zcela netradičně zdobený světlými mosaznými doplňky.

VAŠE KÁVA JE PŘIPRAVENA! PŘEJI HEZKÝ DEN!

„Na hezký den to teda nevypadá,“ zamumlala Eva.

Obrazovka se přepnula na ranní zprávy, které moderovala žena nadopovaná jen o trochu menší dávkou optimismu než domácí počítač. Eva ji bleskově přestala vnímat.

Mosazné tenké příčle čela postele se zářivě leskly. Andersovy ruce byly černými sametovými provazy připoutané ke dvěma z nich, další dva provazy táhly jeho kotníky k dolní pelesti. Čtveřici provazů doplňoval pátý, jenž obtáčel Andersův krk a zvedal mu hlavu z polštářů. Oči měl dokořán a ústa rozevřená, jako by jej situace, v níž se náhle ocitl, poněkud zaskočila.

Na nočním stolku u postele ležela obстойná sbírka sexuálních hraček. Anální sonda, vibrátor, pestrobarevné škrticí kroužky na penis, zahřívací krémy a lubrikanty. Obvyklí podezřelí, pomyslela si Eva. Sklonila se a pečlivě si prohlížela Andersův vyzáblý, holý hrudník. Přičichla k němu. Kiwi, blesklo jí hlavou, a stočila pohled na etikety krémů na nočním stolku.

Rozhodně kiwi. Ale co, každý jsme nějaký.

Jenže pak její pozornost upoutalo něco jiného, pročež stáhla přikrývku z míst pod Andersovým pasem. Pod ní spatřila trojici neonových škrticích kroužků (nejspíš těch, co ve tmě svítí), které udržovaly úctyhodnou erekci.

„Na nebožtíka solidní výkon.“

Zlehka otevřela zásuvku nočního stolku. Uvnitř – přesně jak očekávala – našla velké balení nejprodávanějšího stimulatoru erekce. „Tomu teda říkám zásobička.“

Pustila se do vybalování nástrojů pro práci v terénu, ale zarazila se, když zaslechla blížící se kroky. Okamžitě rozeznala podle zvuku, že její partačka právě dorazila. Přestože kalendář hlásal příchod jara, tady v New Yor-

ku to byla jedna velká, veliká lež. Snad jako připomínka této kruté skutečnosti napochodovala Delia Peabodyová do pokoje v obrovském – a prošívaném – rudém plášti s dlouhou pruhovanou šálou omotanou natříkrát kolem krku. Mezi ní a čepicí přetaženou až přes uši vykukovaly pouze oči a můstek jejího nosu.

„Podělaných pět stupňů,“ ozval se z hlubin šály někdo, kdo by případně i mohl být Delia Peabodyová.

„Já vím.“

„Prý když zafouká, je hned jak minus deset.“

„Slyšela jsem.“

„Vždyť je proboha březen, tři dny do začátku jara. Co se to děje?“

„To si vyříd' s nimi.“

„S kým?“

„S *těmi*, co nemají na práci nic jiného než skuhrat nad tím, že je minus deset. Bodejť by ti nebyla taková zima, když máš potřebu o tom pořád mluvit. A vůbec, shod' tu maškarádu. Vypadáš hloupě.“

„Mrznou mi i zuby.“

Přesto začala Peabodyová slupku po slupce odhalovat svou relativně urostlou postavu. Šála, kabát, rukavice, svetr na zip. Eva se neubránila údivu, jak se s tím vším mohla vůbec hýbat. Když si Peabodyová stáhla z hlavy čapku, její tmavé vlasy se s nefalšovanou elegancí rozlily po zátylku a zarámovaly její hranatý obličej. Teď už zimu venku připomínala jen narůžovělá špička jejího nosu.

„Strážník u dveří říkal, že to vypadá na nějaký postelový hrátky.“

„Možné to je. Jeho žena je ale mimo město.“

„Zlobivej hoch.“ Až úplně pod vším tím oblečením ukřývala Peabodyová svou terénní soupravu. Přejela očima noční stolek. „Moc zlobivej hoch.“

„Ověř identifikaci a zjisti mi čas úmrtí.“ Eva si prohlédla jednu z jeho povadlých dlaní. „Vypadá to, že si nechal dělat poměrně nedávno manikúru. Nehty jsou

krátké, čisté a vyleštěné.“ Naklonila hlavu. „Žádné škrábance ani zhmožděniny, žádná zjevná poranění kromě krku. A...“ Znovu nadzvedla příkrývku.

Peabodyová vykulila své tmavě hnědé oči. „Propáníčka!“

„Jo – a s plnou polní. Domy jako tenhle by měly mít kvalitní zabezpečení, tak to prověříme. Taky zkontrolujeme záznamy z těch dvou androidů. Prověř všechny domácí i mobilní linky, poznámky, data, diáře. Tom tady měl společnost. Takhle by se sám našponovat nedokázal.“

„*Cherchez la femme*. To je francouzsky –“

„Já vím, že je to francouzsky. Ale třeba *šeršerujeme*... chlápka, ať už se to francouzsky řekne jakkoli.“

„Jo, to je fakt.“

„Dokonči prohlídku těla,“ nařídila jí Eva. „Já zkontroluju pokoj.“

Kdo fandí zlatým cingrlátkům a blyskavým třpytkám, tenhle pokoj by si z fleku zamiloval. Hned vedle obřího letiště, v němž Anders podle všeho zemřel, nabízely prostor k natažení také pohovka, dvojice přerostlých lenošek a rozkládací křeslo. Kromě AutoChefa se mohla ložnice pochlubit mosaznou lednicí, barem s tekoucí vodou a zábavním centrem. On i jeho žena měli každý vlastní koupelnu s tryskovou masážní vanou, sprchovým koutem, sušicím válcem a zábavně-komunikačním centrem impozantních rozměrů. Pokoj pokračoval dvěma samostatnými šatnami o třech úrovních s velkorysou porcí prostoru pro převléknutí.

Eva chvíli dumala, k čemu vlastně potřebovali zbytek domu.

Ode mě to sedí, připomněla si. Žít s Roarkem znamenalo žít v domě, do kterého by se pohodlně vešlo menší městečko se všemi parádičkami, co se jich dá koupit. Naštěstí měl ale – bohudík – lepší vkus než Andersovi. Nebyla si totiž tak docela jistá, zda by se do něj dokázala

zamilovat, o to méně se za něj provdat, kdyby se obklopoval zlatem, tretkami a vším tím kýčem.

Ale ať už tu bylo sebevíc krámů, všechno to vypadalo tak nějak... na svém místě. Nic nenasvědčovalo tomu, že by se tím někdo probíral. V obou šatnách našla trezory tak důmyslně ukryté, že by je našlo i desetileté dítě s očima plnýma prachu. Měla by si to s paní Andersovou ověřit, ale krádež ani loupež ve vzduchu přece jen necítila.

Vrátila se zpět do ložnice a podrobila ji svému pátravému pohledu.

„Otisky udávají identitu Thomase A. Anderse, podle údajů bydlí na téhle adrese,“ spustila Peabodyová. „Jako čas úmrtí mi vychází tři třicet dva. To je na blbnutí s provazem buď hodně pozdě, nebo naopak sakra brzy.“

„Jestli sem vrah s obětí přišli spolu, kde má oblečení?“

Peabodyová se naklonila ke svému poručíkovi a našpulila rty. „Uvážíme-li, že jsi vdaná za nejvíc sexy chlápka na téhle planetě, nemá snad smysl ti vysvětlovat, že smyslem postelovýho svazování je být u toho nazí.“

„A jedním z kroků, které přitom absolvuješ, je svléknout jeden druhého. Pakliže sem přišli spolu,“ přemýšlela Eva nahlas. „Představ si to – přijdeš sem nahoru a hlavu máš plnou vášnivých představ. Ty by ses snad nejdřív svlíkla, pověsila oblečení a trenky hodila do prádla? To sotva,“ pokynula ke sbírce sexuálních hraček, „pořádek je to poslední, co ti přijde na mysl. Serveš šaty, strháš prádlo – a necháš ho válet po zemi. A i kdybyste se znali už delší dobu a měli za sebou dost takových večerů, nehodila bys košili spíš přes židli než do skříně?“

„Já si šaty věším. Občas.“ Peabodyová pokrčila rameny. Naklonila hlavu, aby si místo činu znovu prohlédla, a nepřítomně odhodila vlasy, které jí spadly do tváře. „Ale máš pravdu, to dělám jen v případě, že zrovna nemyslím na to, jak skočím na McNaba nebo on na mě. Tady to vypadá stejně úhledně jako ve zbytku domu, co

jsem si tak cestou nahoru stihla všimnout. Možná byla tady naše oběť posedlá uklízením.“

„To je možné. Vrah ale mohl přijít, když už byl Anders v posteli. Tři hodiny ráno, překvápko. A pak se věci vymkly z ruky – ať už omylem, nebo záměrně. Vrah přichází – a je tu značná pravděpodobnost, že ho oběť nebo někdo ze služebnictva znal. Žádné stopy vloupání, nemluvě o prvotřídním zabezpečovacím systému. Možná je to celé ale součást hry. Přijde, až když už spí. Překvapí ho. Probudí ho. Sváže ho a rozrajuje. Hračky a hrátky.“

„Jenže zachází příliš daleko.“

Eva zavrtěla nesouhlasně hlavou. „Zašlo to přesně tak daleko, jak on nebo ona chtěli. Erotická asfyxie má hodně tenkou hranu.“

„Ale...“ Peabodyová znovu prostudovala tělo i místo činu a moc si přála vidět to, co Eva, ať už to bylo cokoli. „Proč?“

„Jestli šlo o povražení, které se nevyvedlo, proč zůstala Andersovi kolem krku ta smyčka? Mohla to být nehoda, ale sotva se začal dusit a zmítat v křečích, partner by se snažil ten provaz hned povolit a zkusit ho oživit.“

„Možná v zápalu... Ne, to je přitažený za vlasy. Ale jestli se to všechno událo rychle, třeba ten druhý zpanikařil...“

„Tak nebo onak, máme tu tělo, a tudíž případ. Uvidíme, co si o tom bude myslet koroner. Půjdeme vyslechnout hospodyni a necháme ostatní, ať to tu dokončí.“

Greta Horowitzová byla dáma statné postavy s dlouhým protáhlým obličejem a přímým jednáním, které Eva velice oceňovala. Pozvala je do své velké černo-stříbrné kuchyně na kávu, kterou jim pevnou rukou a se suchým ma očima zakrátko naservírovala. Se svým silným hlasem říznutým německým akcentem, přímým modrým pohledem a tělesnou konstitucí Valkýry Eva usoudila, že Greta ve svém životě překonala už ledasjakou překážku.

„Jak dlouho tady už bydlíte, paní Horowitzová?“

„Jsem tady už devět let, stejně jako v této zemi.“

„A do Států jste přijela z...?“

„Berlína.“

„Jak jste se vlastně dostala k Andersovým?“

„Přes personální agenturu. Zvláštní, že vás zajímá zrovna to, jak jsem se sem dostala a proč. Tak já vám to řeknu, ať se pak můžeme bavit o těch podstatnějších věcech. Můj manžel byl v armádě. Před dvaceti lety ho zabili. Neměli jsme děti. Protože jsem měla zkušenosti s vedením domácnosti, nabídla jsem se jedné německé agentuře. Moc jsem si přála pracovat v Americe. Ženy vojáků znají skoro celý svět, ale v New Yorku jsem ještě nikdy nebyla. Zažádala jsem o tuhle pozici a po několika pohovorech přes videofon mě najali.“

„Děkuji vám. Než se dostaneme k těm podstatným věcem, máte představu, proč se Andersovi rozhodli pro hospodyně z Německa?“

„Nejsem hospodyně, jsem správce domu.“

„Tedy správce domu.“

„Babička pana Anderse pocházela z Německa a díky ní měl v dětství německou chuť.“

„Dobře. V kolik jste sem dnes dorazila?“

„V šest. Na minutu přesně. Bývám tu každý den přesně v šest, s výjimkou neděle, kdy mám celý den volno. Odcházím vždycky ve čtyři, kromě úterků a čtvrtků, to končím v jednu. Ale jinak se můžu přizpůsobit aktuálním potřebám, když to vím dopředu.“

„Když jste dnes přijela přesně v šest, co jste dělala? Přesně?“

Gretě zacukaly takřka neznatelně rty. Možná náznak pobavení. „Zcela přesně? Svlékla jsem kabát, čepici, šálu, rukavice a uložila je v šatně. Poté jsem zapnula domácí bezpečnostní kamery. Pan Anders je vždy v noci, než jde spát, vypíná. Nemá rád ten pocit, že ho někdo sleduje, ani když je v domě sám. Takže jako úplně první

věc ráno zapínám kamery. No a pak jsem přišla sem nahoru. Pustila jsem zprávy, jako tradičně, a zkontrolovala komunikační systém. Mí zaměstnavatelé mi tu většinou nechávají zprávu, co by si představovali k snídani. Jsou radši, když ji připravuju já místo AutoChefa. Pan Anders si objednal plátek melounu, omeletu z bílků s koprem a dva plátky pšeničného toustu s máslem a pomerančovou marmeládou. Kávu – vždy se smetanou a jedním cukrem – a sklenici rajčatového džusu.“

„Máte představu, kdy zhruba zadal svou objednávku?“

„Ano. Ve dvacet dva sedmnáct.“

„Takže jste začala se snídání?“

„Nezačala. Pan Anders měl dnes snídat v osm patnáct. Mezi mé další úkoly patří vždycky spuštění dvou domácích androidů, kteří se vypínají, než jdou pan a paní Andersovi spát, a odevzdání pracovního rozvrhu pro nadcházející den. Androidi jsou v bezpečnostní místnosti tamhle,“ ukázala rukou. „Šla jsem na ně, ale všimla jsem si záběrů z vnitřku domu. Dveře do pokoje pana Andersa byly totiž otevřené. Pan Anders nenechává dveře *nikdy* otevřené. Ať už je uvnitř, nebo někam odejde, vždycky za sebou zavře. Pokud si mě zavolá do ložnice, dveře zůstávají otevřené jen po dobu, kdy jsem uvnitř, při odchodu je za sebou opět zavírám. To platí i pro ostatní členy domácnosti.“

„Proč?“

„Není mým úkolem se ptát.“

Zato *mým* ano, pomyslela si Eva. „Všimla jste si otevřených dveří, ale mrtvolu v posteli ne?“

„Kamera v ložnici zabírá pouze denní části pokoje. Pan Anders ji tak naprogramoval.“

„Není to trochu přehnané?“

„Možná. Řekněme, že si velice cení svého soukromí.“

„Dveře do jeho pokoje byly tedy otevřené.“

„Devět let,“ pokračovala Greta. „Kdykoli jsem brzy ráno přijela, nikdy jsem ty dveře neviděla otevřené, kro-

mě případů, kdy mí zaměstnavatelé zrovna odcestovali. Vycítila jsem obavy, tak jsem se vydala nahoru, aniž bych zapnula androidy. Když jsem dorazila do ložnice, všimla jsem si ohně v krbu. Pan Anders dával úzkostlivý pozor na to, aby oheň nehořel, když spí nebo je mimo pokoj. Začala jsem mít vážně zlé tušení a vstoupila jsem dovnitř. V ten okamžik jsem ho spatřila. Přešla jsem ke straně postele a zjistila, že mu není pomoci. Seběhla jsem proto rychle dolů a zavolala na 911.“

„Proč dolů?“

Greta se tvářila zamyšleně. „No, ve všech těch knížkách a filmech vždycky říkají, jak je důležité na nic v místnosti nesahat. Provedla jsem něco špatně?“

„Ne, máte naprostou pravdu. Udělala jste to nejlepší, co jste mohla.“

„To je dobře,“ přikývla s nelíčeným uspokojením Greta. „Pak jsem kontaktovala paní Andersovou a počkala na policii. Přijeli za asi pět šest minut. Zavedla jsem oba strážníky nahoru a jeden z nich mě pak doprovodil do kuchyně a čekal tu se mnou, než jste dorazila vy.“

„Vážím si těch podrobností. Máte představu, kdo všechno zná bezpečnostní kódy k domu?“

„Pan a paní Andersovi a já. Kódy se každých deset dní mění.“

„Nikdo jiný je nemá? Dobrý známý, jiný zaměstnanec, příbuzný?“

Greta zavrtěla rozhodně hlavou. „Nikdo jiný kódy nezná.“

„Paní Andersová je pryč.“

„Ano. Odjela v pátek na týden na Sv. Lucii s pár kamarádkami. Jezdí tam rok co rok, ale ne vždy na úplně stejné místo.“

„Kontaktovala jste ji.“

„Ano.“ Greta se nepatrně zavrtěla. „Když nad tím teď v klidu přemýšlím, měla jsem s tím asi počkat na policii. Jenže... jsou to mí zaměstnavatelé.“

„Jak jste ji kontaktovala?“

„Přes hotel, kde byla ubytovaná. Když jezdí na dovolenou, svůj link většinou vypíná.“

„Jak zareagovala?“

„Oznámila jsem jí, že se stala nehoda a že pan Anders je mrtvý. Nemyslím, že mi věřila nebo zpočátku rozuměla tomu, co vykládám. Musela jsem jí to celé dvakrát zopakovat, ale za daných okolností jsem jí prostě nedokázala sdělit, co za nehodu se panu Andersovi stalo. Říkala, že přijede hned, jak jen to bude možné.“

„Dobře, Greto. Máte s Andersovými dobrý vztah?“

„Jsou to velmi dobří zaměstnavatelé. Velmi féroví a korektní.“

„A jaký byl vztah mezi jimi samotnými? Tady nejde o drby,“ ujistila Eva, která měla Gretu přečtenou. „Je velmi férové a nadmíru korektní mi povědět úplně všechno, co by mi pomohlo zjistit příčinu smrti pana Anderse.“

„Připadali mi spokojení, dobře se k sobě hodili. Dokonce jsem měla dojem, že si jeden druhého užívali a těšili se ze společného života.“

Pokud místo činu něčemu nenasvědčovalo, tak to bylo vzájemné užívání jeden druhého, problesklo Evě hlavou. „Měl někdo z nich, jeden či druhý, nějaký vztah mimo manželství?“

„Vy myslíte sex? Těžko říct, já se starám o dům. Ale nikdy jsem tady neviděla nic, co by mě vedlo k závěru, že by měl jeden či druhý nějaký románec.“

„Napadá vás někdo, kdo by si přál jeho smrt?“

„Ne.“ Greta se nepatrně uvolnila. „Myslela jsem – předpokládala –, že se sem někdo vloupal, a tedy že pana Anderse zabil zloděj.“

„Zdálo se vám, že tu něco chybí anebo je nějak v nepořádku?“

„Ne. Ne. Ale neměla jsem čas to zkoumat.“

„V tom případě vás o to tedy nyní požádám. Jeden ze strážníků vás doprovodí.“ Nahlédla Gretě přes rameno.

Peabodyová zrovna přicházela. „Peabodyová, přiveď jednoho z chlapů. Chci, aby doprovázeli paní Horowitzovou při prohlídce domu. Až budeme hotoví, můžete se do toho pustit,“ dodala Eva směrem ke Gretě. „Nechte pak, prosím, mně nebo tady detektivu Peabodyové svou kontaktní adresu, kde vás v případě potřeby zastihneme.“

„Chtěla bych se tu zdržet, dokud nedorazí paní Andersová, pokud to nebude vadit. Mohla by mě potřebovat.“

„V pořádku.“ Eva na znamení konce výsledku vstala. „Děkuji za vaši spolupráci.“

Sotva Greta odešla, Eva vyrazila do servisní místnosti naproti kuchyni. V ní našla dva vypnuté androidy. Jednoho mužského, jednoho ženského, oba příjemného vzezření a v livrech. Bezpečnostní obrazovky, o kterých Greta hovořila, se prostíraly na zdi, a jak sama hospodyně poznamenala, hlavní kamera z ložnice zabírala pouze denní část pokoje.

„Dallasová?“

„Jo?“

„Zabezpečení domu bylo vyřazeno ve dvě dvacet osm, ve tři dvacet šest ho zase zapnuli.“

Eva se na Peabodyovou zamračila. „Někdo zapnul alarm před úmrtím?“

„Jo. A všechny záznamy z kamer za posledních čtyřia dvacet hodin jsou pryč.“

„Že mě to vůbec nepřekvapuje. Pošleme sem někoho z OED, jestli se jim nepodaří něco vyčmuchtat. Pro nás to ale znamená, že když noční návštěvník odcházel, Anders ještě žil. To na nepovedené dovádění moc nevypadá.“

„To ne,“ přikývla Peabodyová. „Zní mi to jako vražda.“

Eva vytáhla komunikátor, který začal signalizovat příchodí hovor. „Dallasová.“

„Madam, paní Andersová právě dorazila. Mám ji přivést?“

„Zaveďte ji rovnou do kuchyně.“ Eva přístroj vypnula. „Tak jo, jdeme se kouknout, co nám řekne vdova.“

Když se otočila k obrazovkám, spatřila Avu Andersovou, jak prochází vchodovými dveřmi v sobolím kožichu, který se na její drobné postavě oblečené do tmavomodrých šatů pohupoval ze strany na stranu. Lehce blond vlasy odhrnula jediným rychlým pohybem z tváře. Masivní náušnice s perlou se jí houpaly na uších a tmavé brýle skrývaly její oči před okolím. Klapot jehlových podpatků jejích kozaček se v rozlehlém mramorovém foyeru se zdobenými překlady mísil s kroky policisty po jejím boku.

Eva se vrátila do kuchyně a usadila se v koutku prosluněném ranními paprsky jen pár vteřin předtím, než dovnitř vstoupila Ava. „Vy to tu máte na starost?“ ukázala prstem na Evu. „To vy tady tomu velíte? Chci okamžitě vědět, co se děje. Kdo *k čertu* jste?“

„Poručík Dallasová, NYPD. Oddělení vražd.“

„Vražď? Jak to myslíte, oddělení vražd?“ Strhla sluneční brýle a pohodila je na kuchyňskou linku. Její oči byly stejně modré a tmavé jako její kostým. „Greta mi řekla, že se stala nehoda. Že měl Tommy nějakou nehodu. Kde je můj manžel? A kde je Greta?“

Eva si stoupla. „Paní Andersová, je mi to velice líto, ale váš manžel byl dnes ráno zavražděn.“

Ava stála nehybně dál, jen srazila obočí k sobě a dech měla trhaný a přerývaný. „Zavražděn. Greta ale říkala..., já myslela.“ Opřela se rukou o kuchyňskou linku a pomaloučku přešla k židli. „Jak? On... spadl? Nebo nějak onemocněl a...“

Nejlepší je udeřit napřímo, rychle a čistě, opakovala si Eva v duchu. „Byl uškrcen ve své posteli.“

Ava zvedla ruku a přitiskla si ji k ústům. Pak zvedla druhou a položila ji přes tu první. Její tmavomodré oči se zalily slzami, které jí stékaly po tváři, jak vrtěla nevěřícně hlavou.

„Mrzí mě to, ale musím vám položit několik otázek.“

„Kde je Tommy?“

„Zrovna se o něj starají, paní Andersová.“ Peabodyová přistoupila blíž a nabídla jí sklenici vody.

Ava uchopila sklenici, ale když se jí ruka zachvěla, chytila ji oběma rukama. „Někdo se sem vloupal? Nechápu, jak by se to mohlo stát. Máme přece alarm, je tady bezpečněji než v bance. Patnáct let. Bydlíme tady už patnáct let. A nikdy se sem nikdo nevloupal.“

„Nenalezli jsme žádné stopy vloupání.“

„Tomu nerozumím.“

„Ať už zabil vašeho manžela kdokoli, musel znát kód k alarmu, anebo ho dovnitř někdo pustil.“

„To není možné,“ mávla Ava zamítavě rukou. „Nikdo jiný než Tommy, já a Greta ty kódy nezná. Nechcete snad naznačit, že by Greta –“

„Ne, to v žádném případě ne.“ Což nicméně neměnilo nic na tom, že si hospodyni tak jako tak pořádně proklepne. „Nedošlo k žádnému vloupání, paní Andersová. Dokonce jsme zatím nezaznamenali, že by zde něco chybělo nebo bylo v nepořádku.“

Ava si položila ruku na prsa, tam kde spočívala šňůra blyštivých perel. „Podle vás Tommy někoho vpustil dovnitř, a ten někdo ho zavraždil? To přece nedává smysl.“

„Paní Andersová, stýkal se váš manžel s někým? Myslí sexuaálně nebo třeba jen nějaký románek?“

Okamžitě se odvrátila, nejdřív tváří, pak celým tělem. „Nechci o tom teď mluvit. Nebudu vám o tom nic říkat. Můj manžel je mrtvý.“

„Pokud znáte kohokoli, kdo mohl mít přístup do domu a jeho ložnice – když jste byla zrovna pryč –, mohlo by nám to pomoci najít vraha vašeho manžela a zjistit motiv vraždy.“

„Já nevím. Nevím. A teď nad něčím takovým nedokážu ani *uvažovat*.“ Svůj vztek namířila přímo na Evu. „Nechejte mě, prosím, o samotě. Chci, abyste odešli z mého domu.“